

44255

Yasin ÖZTÜRK
Denizli Milletvekili

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Aşağıdaki sorularımın Tarım ve Orman Bakanı Sayın İbrahim YUMAKLI tarafından yazılı olarak cevaplandırılmasını; Anayasa'nın 98 ve İçtüzüğü'nün 96.maddeleri gereğince saygılarımla arz ederim.

Yasin ÖZTÜRK
Denizli Milletvekili

Türkiye'de hayvancılık, uzun zamandır alarm veriyor; artık alarm değil, açık bir çöküş sinyali söz konusu.

Bir zamanlar kendi kendine yetebilen, hatta ihracat yapabilen bir Ülke; bugün samanı, yemi, canlı hayvanı ithal eden bir yapıya sürüklenmiş durumda. Bu sadece ekonomik bir tablo değil, aynı zamanda stratejik bir kırılmadır.

Köyler boşalıyor.

Gençler hayvancılığı bir gelecek olarak görmüyor.

Çünkü bu iş artık sürdürülebilir değil.

Girdi maliyetleri (özellikle yem, mazot, elektrik) sürekli artarken üreticinin eline geçen fiyat ya yerinde sayıyor ya da enflasyon karşısında eriyor. Üretici kazanamadığı bir işi neden sürdürsün?

Bugün birçok küçük ve orta ölçekli işletme ya kapandı ya da küçülmeye gitti. Büyük işletmeler ise ayakta kalmak için borçla dönüyor.

En kritik meselelerden biri de yem bağımlılığı.

Türkiye, hayvancılığın temel girdisi olan yem hammaddelerinde dışa bağımlı hale gelmiş durumda. Kur arttıkça maliyet artıyor, maliyet arttıkça üretici zarar ediyor. Bu kısır döngü, üretimi doğrudan vuruyor. Oysa tarım ve hayvancılık politikaları birlikte planlanması gerekirken, yıllardır parçalı ve günü kurtaran adımlarla ilerleniyor.

Bir diğer sorun: İthalat politikası.

Fiyatlar yükseldiğinde çözüm olarak sürekli ithalat kapısı açılıyor. Kısa vadede fiyatları baskılayan bu yöntem, uzun vadede yerli üreticiyi bitiriyor. Çünkü üretici şunu görüyor: "Ben üretsem de kazanamayacağım, çünkü Devlet ithalatla fiyatı düşürecek." Bu, üretimi teşvik etmek değil, üretimden vazgeçmektir.

Destekleme politikaları ise ya yetersiz ya da geç. Verilen destekler çoğu zaman maliyet artışının gerisinde kalıyor. Üstelik bürokrasi, küçük üreticinin belini büken ayrı bir yük. Evrak, başvuru, bekleme... Üretici ahırda hayvanıyla uğraşmak yerine masa başı işlemlerle boğuşuyor.

Hayvan sayısındaki azalma, et ve süt üretimindeki dalgalanmalar artık doğrudan tüketiciye de yansıyor. Fiyatlar yükseliyor, kalite tartışmaları artıyor. Ama mesele sadece pahalı et ya da süt değil. Mesele, bir Ülkenin kendi gıdasını üretme kapasitesini kaybetmesi. Bu, ekonomik olduğu kadar ulusal güvenlik meselesidir.

Ve en tehlikelisi: Bu gidişat artık kimseyi şaşırtmıyor. Normalleşmiş bir çöküş yaşıyoruz. Oysa bu tablo kader değil; yanlış politikaların sonucudur.

Bu Bağlamda;

- 1) Türkiye gibi geniş tarım arazilerine sahip bir Ülkede yem hammaddelerinde bu kadar dışa bağımlı hale nasıl gelindi? Bunun sorumluluğunu kim üstlenecek?
- 2) İthalatla fiyat düşürme politikası, yerli üreticiyi bitirdiği halde neden hâlâ temel çözüm yöntemi olarak uygulanıyor?
- 3) Girdi maliyetleri bu kadar artmışken verilen destekler neden hâlâ üreticiyi ayakta tutacak seviyeye çıkarılmıyor? Bu bilinçli bir tercih mi?
- 4) Köyler boşalırken, gençler hayvancılıktan uzaklaşırken neden uzun vadeli bir kırsal kalkınma planı hâlâ ortaya konmuş değil?
- 5) Hayvancılığın stratejik bir sektör olduğu kabul ediliyorsa, neden bu alanda günü kurtaran değil, sürdürülebilir politikalar uygulanmıyor?
- 6) Üretici zarar ederken araçlar nasıl kazanmaya devam ediyor? Bu zincirdeki adaletsizliği çözmek için ne yapıyorsunuz?
- 7) Ve en temel soru: Türkiye'yi kendi hayvanını yetiştiremeyen, etini ve sütünü ithalatla karşılayan bir ülke haline getiren bu sistemin değişmesi için somut olarak ne zaman ne yapacaksınız?

Bu soruların cevabı sadece üreticiyi değil, sofradaki ekmeği, içilen sütü ve bu Ülkenin geleceğini doğrudan ilgilendiriyor. Çünkü hayvancılık çökerse, sadece bir sektör değil, bir ülkenin üretim hafızası çöker.